

- Е, казвай, скъпа ми приятелко. Какво толкова тормози главницата ти, че не успя да вдигне това секси дупе и да го довлече при мен, а?

- Бясна съм! И моля те, по-сериозно!

- Брей, колко си бясна? Я кажи, от 1 до 10?

- 10!

- Охоо, ти гърмиш! Хайде, сядам, цялата съм в слух.

Белл разказа всичко с подробности, като се върна и няколко години назад да сподели за случки, за които не беше говорила друг път. Явно целеше да предизвика разбирането на приятелката си.

- От всичко разказано разбирам, че има един мъж, който много те харесва и желае да сподели живота си с теб, обаче ти не го харесваш, поради някаква причина...

- Харесвам го, но не го обичам.

- Белл, имам усещането, че разговарям с 15-годишна, извинявай. И това, че не го обичаш, какво общо има със съвместната ви дейност, че си толкова крайна спрямо него? Време е да приемеш, че има хора, които не споделят твоята идеология за живот, която и според мен е доста наивистична. Да, наивистично - романтичната ти натура пречи ужасно много в доста аспекти от ежедневието ти. Интелигентен човек като теб не би трябвало да вижда и действа черно-бяло. Нали? А

случайно да не би новият ти приятел да има нещо общо с крайната ти реакция?

– Няма нищо общо и не ми е нов приятел, не го намесвай – Белл се стресна при споменаването му. – Познаваш ме, дори да не общувах с Манол, нямаше да приема това предложение. Та аз съм омъжена, за Бога! Как си позволява изобщо!

– Вярно е и той е действал с неговия си самоуверен подход. Не го оправдавам, но го приемам. Такъв си е и ти много добре знаеш, че когато иска нещо силно, не пести сили и средства. Хайде, приеми го от другата му страна, оценил те е подобаващо.

– Ти не разбираш. Та той ме обезцени! Стойността ми не се измерва с диаманти, замъци, пари... ОК, спираме разговора. Я му се обади, ако искаш да се видите, а? Какво ще кажеш? Подхождате си!

– Хахах, чудесно, само че той иска теб!

Двете приятелки продължиха дълго да нищят ситуацията около Белл, без да стигнат до единомислие, освен че не трябва да прекратява бизнес взаимоотношенията си с него. Познатият и чакан звук – сигналът на месинджър, върна усмивката ѝ.

Хей, как си?

Хей, благодаря, добре! А ти?

Обичаше краткия, бърз чат, който осъществявах всеки ден. Между сутрешния и вечерния. Вероятно го правеше по време на почивките си. Ей така, за по няколко думи и/или емотикон. За секунди забрави напрегнатия ден и се пренесе другаде. В нейния си свят, нормалния, човешкия. Тя смяташе, че всичко останало, което не минава през сърцето, онова – остойностеното, е сделка. Сделка не с кого да е, а с дявола! Сделка, в която разменяш душата си. Бездушието бе станало като пандемия. В огромния, лъскав, привлекателен, заобикалящ я свят. Повсеместно. А Белл всячески се мъчеше да се предпази. Всъщност за себе си бе сигурна, че е имунизирана. Да! Затова така се вълнуваше вероятно, че отново се намериха с Манол. Усещаха се. Те все още не се бяха виждали, а се усещаха толкова близки. Да, вероятно заради енергиите им, които вибрираха на една честота. Реши да направи нещо импулсивно. Взе телефона си, обърна камерата към себе си и се снима. Ей така. Бързо селфи, без предварителни подготовки, почти без грим. И му изпрати снимката.

Да си спомниш как изглеждам. В профила нямам снимка в близък план.